

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIAMS, BEATRIZ

Soți și amanți / Beatriz Williams. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-734-7

821.111

Traducător: **Cristina Jinga**
Redactor: **Ana Alexandrescu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

HUSBANDS & LOVERS

Copyright © 2024 by Beatriz Williams
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

**BEATRIZ
WILLIAMS**

**SOȚI
,
ȘI
,
AMANȚI**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

PROLOG

Mallory

Iunie 2019

Mystic, Connecticut

L-am sărutat pe Sam de rămas-bun într-o dimineață de sâmbătă, spre sfârșitul lunii iunie, iar apelul care mi-a schimbat viața a venit vinerea următoare, după-amiază.

De fapt, apelul a venit de două ori. Mă ridicasem de la birou să grădinăresc puțin. Îmi amintesc că roșiile creșteau ca nebunele în acea vară, iar trandafirii explodau de flori. Totul era atât de abundent. Uneori, când mă împotmolesc într-o idee, descopăr că mă ajută să mă distanțez puțin și să fac altceva, ceva cu mâinile, ceva util, iar nodul acela din mintea mea începe să se destrame într-un aluat de pâine, în spumă de săpun sau în teancuri de haine împăturite.

Sau în pământul moale și hrănitor al unei brazde de legume.

Încă mă îngrozește să mă uit la peticul acela de pământ și să-mi amintesc cum stăteam îngenuncheată, legând lăstarii noi și neastâmpărați, fredonând în timp ce un nou model prindea contur în mintea mea — un lujer cățărător, într-o nuanță imaculată de verde primăvărat, nici prea închis, nici prea deschis, de culoarea

promisiunii, mlădițe delicate și frunze care se desfac din planta-mamă.

Cu câteva minute înainte de ora trei, m-am ridicat, mi-am scuturat blugii, mi-am dat jos mănușile și am intrat în casă să beau un pahar de apă și să-mi iau caietul de schițe.

Țin minte că telefonul stătea pe blatul din bucătărie, pentru că nu-l luasem cu mine afară. Știți cum e. Avusesem de gând să ies doar pentru câteva minute, să smulg niște buruieni, poate să ud roșiile, să respir puțin aer curat, dar din una am dat în alta și era o zi frumoasă, douăzeci și șase de grade și încă nu la fel de umed ca mai târziu în vară. O briză sufla dinspre râul Mystic, cu miros de sare. Turiștii probabil se adunau pe podul mobil să ia înghețată. La acvariu, copiii țipau de bucurie, în timp ce belugile înotau în viteză în spatele peretelui de plexiglas. Oricum, telefonul meu stătea singur pe blat, așa că l-am luat să verific mesajele și alertele de știri de ultimă oră, poate să și scrollez puțin. În schimb, am văzut că ratasem două apeluri de la tabăra Winnepesaukee.

Știți senzația. Orice părinte știe senzația aia.

„Poate nu e nimic”, te gândești, „probabil doar niște formulare necompletate sau vreo replică impulsivă, nepotrivită, a copilului. Poate s-a bătut cu cineva, Doamne ferește. Copiii se mai bat la vârsta asta.”

Dar corpul tău nu e la fel de logic, nu-i așa? Corpul tău a evoluat pentru catastrofă. Corpul tău sare direct la scenariul cel mai negativ. Ți se face rău de la stomac, mâna îți tremură când ridici telefonul. Inima îți bate, gata să-ți spargă pieptul.

Treci cu degetul peste număr și suni înapoi.

Spu, cu vocea ta de falsă bună dispoziție:

— Bună! Sunt Mallory Dunne. Mama lui Sam? Ați încercat să mă contactați.

Și auzi tăcerea de o clipă, un suspin scurt când persoana de la celălalt capăt își adună curajul pentru ce urmează să spună.

Apoi, cuvintele de care te temeai:

— Doamnă Dunne, mă tem că nu am vești prea bune.

Cred că am condus întregul drum de trei ore până în New Hampshire într-o stare de șoc. „Nu intra în panică”, îmi repetam la nesfârșit. „Asta nu se întâmplă cu adevărat. E doar un film la care te uiți, un scenariu pe care îl joci. Ca metaversul!” Ce-o fi însemnând și ăla.

„Nu poate fi real, oricum.”

Nu i se întâmplă fiului tău, dragostea vieții tale.

Îmi amintesc că mi-am clătit ceașca de cafea și am pus-o în mașina de spălat vase înainte să plec. Ca și cum nu poți să lași pur și simplu o ceașcă de cafea pe blatul din bucătărie, când te aventurezi în New Hampshire pentru Dumnezeu știe cât timp! Mi-am dat cu ruj, deși mâna îmi tremura atât de tare, încât arătam ca una dintre fetele de pe Instagram care-și conturează buzele dincolo de margini ca să pară mai mari. Am început să arunc niște schimburi într-o geantă și apoi m-am gândit: „Dacă moare și nu ajung la timp să-mi iau rămas-bun?”

Am lăsat geanta cu schimburi și am ieșit în fugă la mașină. Am ajuns până la Springfield înainte să-mi dau seama că eram desculță, așa că a trebuit să opresc la o benzinărie să-mi cumpăr papuci. Și benzină. Și trei batoane de ciocolată Kind și o sticlă de apă, fiindcă mai aveam puțin și leșinam.

„N-o să moară”, mi-am spus. Un băiat perfect sănătos nu moare pentru că mănâncă o ciupercă otrăvitoare.

Doar dacă e prea târziu.

Numai dacă băiatul a mâncat ciuperca la un pariu între băieți cu o zi înainte și n-a spus nimic fiindcă nu voia ca prietenii lui să aibă necazuri, așa că și-a petrecut noaptea și dimineața la infirmerie pentru o indigestie, fără ca asistenta să știe că avea de-a face cu o intoxicație cu ciuperca.

Doar dacă răul nu fusese deja făcut.

Numai dacă îl mai țineau în viață doar ca să-mi iau rămas-bun și să-mi dau acordul pentru donarea de organe.

Se mai pot dona organele unui copil după ce a mâncat o ciupercă otrăvitoare?

Un Range Rover a trecut glonț pe lângă mine, cu număr de New York. M-am uitat la vitezometru și am văzut că mergeam cu doar o sută la oră, de parcă nu era grabă, n-aveam nicio urgență și nu voiam să primesc amendă pentru viteză sau ceva de genul ăsta.

Am apăsât pe accelerație.

— N-o să moară! am spus cu voce tare.

Băiatul meu extraordinar și frumos.

Căruia îi plăcea să joace fotbal toamna și baseball primăvara.

Care se dădea în vânt după sendviș de biscuiți cu ciocolată și beza.

Care s-a dat săptămâna trecută cu placa pe valuri cu verișorii lui, la casa mătușii de la Cape Cod, și s-a prefăcut că a fost atacat de un rechin. („Asta nu e glumă”, i-am spus eu, după ce l-am scos din apă.)

Care a umplut un borcan gol de gem cu licurici, în noaptea dinainte să plece în tabără, și mi-a spus că-și închipuie că luminile sunt strămoșii din cer care veghează asupra lui.

Izbesc cu pumnii în volan. Unde au fost toți afurisiții ăia de licurici ieri?

Exact în momentul în care am ajuns la joncțiunea White River și am ieșit de pe autostradă, a început să plouă. Câteva picături mari, apoi alte câteva, iar în clipa următoare s-a dezlănțuit potopul. Am pornit ștergătoarele. Trei secunde mai târziu, le-am dat la maximum. Măturau frenetic parbrizul și tot nu puteam vedea nimic. Șuvoaie continue de apă curgeau în fața mea. Ca și cum ai încerca să privești printr-o cascadă.

Ce s-a întâmplat apoi e o poveste adevărată.

Așadar, mă năpustesc pe drumul ăsta prin pădurile din New Hampshire spre spital, da? Fiecare secundă contează. Dar nu văd nici la trei metri în față. Mijesc ochii, încordată, nici măcar nu clipeșc, când o formă întunecată apare în ploaie și *buf!* Se izbește în parbriz și în lamele ștergătoarelor.

Probabil că țip, nu știu.

Are doar câțiva centimetri această biată creatură, această pasăre. Aruncată dintr-o parte în alta, dintr-o parte în alta, pene peste tot, și acum plâng, țip și plâng, implorându-l pe Dumnezeu s-o lase să scape, deoarece eu nu pot trage pe dreapta, trebuie să ajung la fiul meu înainte să moară.

Dar sărmana rămâne blocată în ștergătoare, mângînd parbrizul cu sânge pe care îl spală ploaia. Nici măcar nu pot să-mi dau seama ce pasăre e. Continui să conduc, să mă rog și să plâng.

Ploaia se domolise când am virat în parcare la Centrului Medical Dartmouth Hitchcock, unde îl aduseseră pe Sam cu elicopterul în ziua aceea, puțin după prânz.

(Mai târziu, când am văzut suma de pe decontul de asigurări de la Blue Cross, aveam să mă ridic să-mi torn un pahar de burbon.)

— Tatăl lui Sam nu face parte din viața lui, am spus.

— Chiar și așa...

— Nu te interesează pe tine, la naiba!

Asistentul a ridicat telefonul.

— Sun la pază.

— Chemi paza? Glumești? Fiul meu e aici! Eu trebuie să-mi văd fiul și tu suni paza?

— Doamnă Dunne, trebuie să vă calmați...

Am îndreptat degetul spre pieptul lui.

— Să nu-i spui niciodată unei femei să se calmeze! Mai ales unei mame al cărei copil e la urgențe! Și un fitecine încearcă să o împiedice să-l vadă! Și, apropo, sunt domnișoară!

Asistentul s-a ridicat de pe scaun, cu telefonul în mână.

— Și eu vă spun, doamnă Dunne, că trebuie să încercați să vă păstrați calmul chiar acum. Pentru binele fiului dumneavoastră. Fiindcă o să aveți nevoie.

O jumătate de oră mai târziu, sora mea a ajuns în sala de așteptare rezervată părinților isterici. Am sărit de pe scaun.

— Paige? Ce naiba cauți aici?

— Sunt contactul de urgență, ai uitat? Am venit cât de repede am putut. Oh, Mallory.

A făcut un pas și m-a luat în brațe. Mirosea a săpun de gardenia și a responsabilitate.

— Ești un dezastru, draga mea. Numai tu puteai ajunge în carcera spitalului.

— L-ai văzut? E bine?

— Am vorbit cu doctorul. Este stabil. În stare critică, dar stabilă...

— Critică? Ce înseamnă asta?

Paige s-a tras puțin înapoi și m-a ținut de umeri.

— Hai să mergem împreună la doctor, bine?

Dr. Stephens era o femeie slabă, serioasă, cu păr blond strâns în coadă, genul care aleargă doisprezece kilometri în zori înainte să plece la muncă. Și-a ridicat ochii din clipboardul ei și mi-a aruncat o privire pătrunzătoare când m-am apropiat cu Paige.

— Doamnă Dunne, m-a întâmpinat ea.

Am deschis gura s-o corectez, apoi am închis-o brusc.

— Doamnă doctor? am spus timid. Sunt mama lui Sam.

— Da. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Tratăm un număr destul de mare de cazuri de intoxicație cu ciuperci în fiecare an, dar rareori unul atât de grav ca acesta.

— Cât de grav?

— Următoarele patruzeci și opt de ore vor fi critice. Fiul dumneavoastră a ingerat o ciupercă bazidiomicetă cunoscută sub numele de *Amanita phalloides*...

— Scuzați, ce?

Din nou, ochii ei m-au străpuns.

— O ciupercă cu pălărie mortală.

— Oh, la dracu', am spus.

— Credeam că ați fost deja informată.

— Au spus ciuperci. Nu rahatul ăla de pălărie mortală.

Aproape că îi puteai auzi părul zbârlindu-se. Ochii ei nu erau de un albastru limpede, ci opaci, ca un cer înnorat la răsărit, și nu-mi dădeam seama dacă îmi dezaproba atitudinea, limbajul sau ambele.

Paige m-a apucat de cot.

— Scuzați-o, doamnă doctor. Îi scapă când e emoționată.

— Desigur, a spus doctorița Stephens. Pălăria mortală conține două tipuri principale de toxine, amatoxină și falotoxină. În perioada inițială, care începe la câteva ore după ingestie, pacientul are simptomele comune ale unei tulburări intestinale – vărsături, diaree. Așadar, în fazele astea incipiente, cu excepția cazului în care știm că pacientul a consumat o ciupercă, intoxicația e ușor de trecut cu vederea sau diagnosticată greșit drept norovirus.

— Viroză intestinală, a zis Paige ca o cunoscătoare.

— Exact. Mai ales în cazul copiilor și mai ales când ezită să spună ce au făcut.

Doctorița Stephens a apăsat pe capătul pixului care a făcut clic.

— Oricum, în acest timp, toxinele încep deja să atace organele pacientului...

— Oh, la dracu', am spus. Oh, la dracu'.

— ...în principal ficatul și rinichii, în cele mai grave cazuri ducând la colapsul organelor și la deces.

Jucam într-un film, mi-am amintit eu. Asta nu se întâmpla cu adevărat.

— Dar puteți să-l tratați, nu? Asta e medicina modernă. Puteți să-i dați ceva.

S-a uitat la fișa de pe clipboard.

— Riscul imediat este deshidratarea. A fost pus pe perfuzii cu electroliți, pentru refacerea lichidelor. Există niște antibiotice care s-au dovedit eficiente în contracararea toxinei...

— Și i le dați pe alea?

— Da, împreună cu silibină intravenoasă – un extract din ceea ce e cunoscut ca armurariu – care ajută ficatul să combată daunele cauzate de ambele toxine.

— Ce altceva?

Ea a ridicat din umeri.

— Tratăm simptomele. Restul depinde de organismul lui. Ce cantitate a ingerat și când exact s-a întâmplat.

— Are dureri?

— E în comă, doamnă Dunne, se întâmplă frecvent în astfel de cazuri.

— Pot să-l văd?

Fața i s-a înmuiat.

— Desigur. Veniți cu mine.

A dat să treacă printre noi. Am atins cotul halatului ei alb ca s-o opresc.

— Doamnă doctor Stephens? Sunt domnișoara Dunne. Nu doamna.

Doctorița și-a notat pe clipboard.

— Și tatăl lui?

De data asta Paige a spus:

— Tatăl nu face parte din viața lui.

Pe perna albă, fața lui Sam era de culoarea unui Dorito. Probabil că am scos o exclamație.

— E icterul, a spus asistenta.

M-am trântit pe scaunul de lângă pat. Nu pentru că am vrut, ci pentru că mi s-au înmuiat picioarele.

— La dracu', am șoptit.

— Puteți să-l atingeți. Vorbiți cu el. Anunțați-l că sunteți aici.

În jurul lui, aparatele scoteau bipuri și zumzete. Sam fusese mereu înalt pentru vârsta lui, robust ca tatăl său. Plesnind de sănătate. Radiind de energie. Prea multă, uneori. Atât de multă, încât mă prăbușeam în pat, noaptea, și plângeam, fiindcă eram epuizată, fiindcă nu era

nimeni alteineva care să controleze această minge de foc, fiindcă Sam era numai în grija mea.

Corpul acela din pat, vlăguit, îngălbenit, nu putea fi Sam. Nu era el. Trebuie să fi fost o greșeală.

Apoi m-am uitat la fața lui. O buclă aurie de păr umed pe frunte, de aceeași culoare cu pielea. I-am dat-o laoparte. Paige a pus o mână pe umărul meu.

— Hei, amice, am spus gătuită. Sunt mama. Scuze că mi-a luat atâta timp. Traficul.

Monitoarele mi-au răspuns cu bipuri.

— Oricum, am ajuns. Sunt aici. O să te facem bine imediat. Și când te trezești, cu voia lui...

Paige a pufnit în râs.

— O ciupercă, pentru Dumnezeu. Un rahat de ciupercă.

— Mallory, nu vorbi urât în fața copilului.

— Scuze, amice. O idioată de ciupercă.

Asistenta a terminat de verificat toate monitoarele și s-a întors spre noi.

— Deci... voi sunteți părinții?

Paige și-a tras ca arsă mâna de pe umărul meu.

— Oh, Doamne, nu. Eu sunt sora ei. Ea e mama.

— Am înțeles. Ei bine, aveți un copil rezistent, atâta pot să spun.

— Credeți? am întreat.

— Cu siguranță. E cam drăguț, cu toate că e galben, nu? Seamănă cu cântărețul ăla.

— Oh? a făcut Paige cu inocență. Care cântăreț?

— Știți voi. Cel care stă pe un scaun și cântă la chitară? Cântecul acela nou, despre păsările care zboară în sud fără să privească înapoi.

A fredonat puțin.

— Știți la cine mă refer. A apărut pe coperta revistei *People*, acum câteva săptămâni. Copilul ăsta îi seamănă perfect.

M-am întors spre Sam și i-am prins mâna moale între ale mele. Eram atât de amețită, încât mi se părea c-o să vomit.

— Nu știu, am spus. N-am auzit de el.

Mai târziu, când am încercat să mă gândesc la prima săptămână în spital, n-am reușit să-mi amintesc prea multe. Se spune că ești în ceață, când treci prin experiențe de genul acesta, și poate că e un clișeu, dar s-a dovedit adevărat, așa cum sunt uneori clișeele. Mi-ar plăcea să spun că a existat un moment de revelație, un punct de cotitură după care am știut că Sam va supraviețui, și că ne-am bucurat, că am avut un final fericit, în care le-am mulțumit doctorilor că i-au salvat viața și am plecat, conducând înapoi acasă, în lumina fragilă de după-amiază târzie, când totul este scaldat în auriu. Ca în filme.

Dar viața nu e un film și momentul ăla n-a venit niciodată.

Țineam socoteala timpului după bipăitul monitoarelor și după răsăritul și apusul soarelui de dincolo de fereastră, afară, în lumea în care oamenii obișnuiți își vedeau de viață, plecau în vacanță, se bucurau de vară. Paige și-a adus copiii și a rezervat camere la unul dintre hotelurile cu ședere prelungită și nimeni nu s-a plâns că rata vara la malul oceanului sau că-i lipseau scoicile la grătar pe dealurile din New Hampshire. Soțul ei venea cu mașina în weekend, să stea cu noi. Tip de treabă, Jake.

Paige îmi aducea cafea și sendvișuri și avea grijă să mă spăl pe dinți și să mă schimb.